

ydes tilskadekomne søfarende og søfarendes efterladte (Lovforslagets Afsnit 2).

Det foreslaas dernæst, at der ydes en vis Erstatning for den Lidelse og Tort, som er tilføjet de Landsmænd, der er blevet Genstand for Frihedsberøvelse af danske eller tyske Myndigheder, og da navnlig dem, som Tyskerne har deporteret (Lovforslagets Afsnit 3).

Endvidere stilles der Forslag om, at den Skade paa fast Ejendom eller Skade paa eller Tab af privat Indbo, der er paaført Frihedskampens Deltagere, som Hovedregel erstattes dem, saaledes at Staten dækker den Del af Tabet, som Krigsforsikringslovgivningen ikke dækker (Lovforslagets Afsnit 4).

Endelig foreslaas der tilvejebragt Hjemmel for at yde en Genoprettelseshjælp til dem, der er slaaet ud af deres Erhverv eller som har faaet afbrudt en Uddannelse — en Hjælp, der skal sætte de paagældende i Stand til at begynde igen (Lovforslagets Afsnit 5).

Der stilles derimod ikke Forslag om Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste for dem, der har deltaget i Frihedskampen, og som ikke paa anden Maade har opnaaet Kompensation for det derved lidte Indtægtstab. Dette er i Overensstemmelse med et udtrykkeligt Ønske fra Frihedsbevægelsens Side, idet det er blevet bestemt fremhævet, at Deltagerne i Frihedsbevægelsen er gaaet ind i Arbejdet af egen Drift og selv har maattet bære den deraf følgende almindelige økonomiske Risiko.

II. Naar der skal tages Stilling til, hvem denne særlige Lovgivning skal omfatte, er der een Gruppe, som i første Række maa komme i Betragtning.

Det drejer sig om de Personer, der paa Grundlag af Medlemsskab i eller Tilknytning til det kommunistiske Parti er blevet interneret og derefter for en væsentlig Dels Vedkommende deporteret til Tyskland. Saavel fra det kommunistiske Partis Side som af store Kredse i Befolkningen er det blevet hævdet, at Interneringen umiddelbart efter det tysk-russiske Krigsudbrud var grundlovsstridig, og at de paagældende derfor har et klart Erstatningskrav mod Staten for det Retsbrud, der er begaaet. Andre opfatter Interneringen og den derefter følgende Lov Nr. 349 af 22. August 1941 om Forbud mod kommunistiske Forænder og mod kommunistisk Virksom-

hed som retmæssig, men alene ud fra et Nødretssynspunkt. Ud fra begge Forudsætninger har de paagældende Personer en saadan Retsstilling, at det for Staten er nødvendigt at tilvejebringe en lovmæssig Ordning af Forholdet. Det kommunistiske Parti har imidlertid ikke ønsket, at dets Medlemmer med Hensyn til Erstatninger i Henhold til nærværende Lovforslag stilles anderledes end de øvrige Deltagere i Frihedskampen.

Den næste Gruppe, der maa komme i Betragtning, er de øvrige Personer, som af danske Myndigheder blev underkastet Frihedsberøvelse af Hensyn til tyske og dermed ligestillede Interesser.

Det synes dernæst klart, at Staten har en naturlig Forpligtelse ogsaa overfor alle de øvrige aktive Deltagere i Frihedsbevægelsen i Anledning af deres Indsats i Kampen for Danmarks Befrielse. Denne Statens Forpligtelse overfor Deltagerne i Frihedsbevægelsen er blot en simpel Følge af Frihedsbevægelsens Fortjenester over for det danske Samfund og behøver ikke udførligere Paa-visning. Her skal blot fremhæves den moralske Betydning baade for Nutiden og kommende Slægter, der ligger i, at Danmark gennem denne spontane Bevægelse i Folket selv deltog i sin Befrielse og saaledes aktivt gik ind i Kampen for de demokratiske Frihedsideer, som altid er blevet fremhævet som typiske for dansk Tankegang og Samfundsliv, og at Frihedsbevægelsens Indsats har været af afgørende Betydning for, at Danmark kunde optages blandt de allierede Nationer.

Udover de aktive Deltagere i Frihedsbevægelsen og deres efterladte vil det derhos være pakrævet under Loven at medtage andre, der af nationale eller politiske Grunde, paa Grund af deres Afstamning, eller fordi de hørte til det danske Politi eller Grænsegendarmeri, har lidt Skade under de tyske Overgreb. Det drejer sig navnlig om Personer eller efterladte efter Personer, der er blevet efterstræbt, fængslet eller deporteret til Udlandet.

III. Lovens Administration foreslaas henlagt til de Forvaltningsorganer, som hvert for sig maa antages at besidde den største Sagkundskab inden for det paagældende Omraade. Saaledes foreslaas det, at Direktoratet for Ulykkesforsikringen skal behandle Spørgsmaal om Erstatning for Personskader (Lov-